

3. Magnetar

„Šéfe, fakt to pro ty vědce musíme udělat? To sme jediní, kdo by se ujal takovýho pomatenýho úkolu?“

„Pongu nesor, za prvý sou našima věrnejšma zákazníkama, za druhý se s nima parádně paří, no a za třetí dobře platěj. Takže nevidím důvod, proč jim nevyhovět a neprovést několik obyčejných vědeckých měření v blízkosti magnetaru.“

„Můj vůdce, rád bych podotkl, že pohyb v blízkosti takové hvězdy přináší smrtelná rizika. Síla magnetického pole trhá buňky a ruší elektrické signály. Jestli se něco podělá, jsme všichni mrtvi.“

„Pánové a dámo, neserte mě,“ zamručel Blázen a v duchu ocenil, že Urgha s Karlosem mlčeli.

„A ty Doktore konečně zapni pohon a zkus nás nevyhodit příliš blízko,“ pohlédl po navigátorovi.

„Kapitáne, víte, že už sem naučenej,“ zasmál se Doktor a připojil vědomí k subprostorové síti.

Před Kapkou otevřel červí díru a Kokot do ní opatrně vlétl.

„Šéfe, tohle miluju,“ řekl Pong a nasál řádnou lochnu.

Výlet trval pár nekonečných hodin, které tradičně zabili oblíbeným způsobem, jenž nemá smysl popisovat. Po vynoření z červího tunelu před sebou spatřili velkolepou podívanou.

„Neskutečná paráda,“ konstatovala Urgha, když viděla vesmírnou hru barev a světla vycházejícího z velké pulsující hvězdy.

„Ty vole, tys nás dokonce vyhodil v bezpečný vzdálenosti,“ uchechtl se Pong, jemuž spadla ze srdce obava o Kapitánův život.

„Sem prostě dobrej,“ řekl celkem spokojený Doktor, že byl úspěšný a nezabil všechny.

„O tom nepochybuj, jinak by ti pan Jednooký nesvěřil takovou hračku,“ pověděl suše Kokot a začal chystat vědecké přístroje.

„Mám hromadu práce, než připravím veškerá požadovaná měření, takže si najděte libovolnou zábavu a nechte mě pracovat,“ dodal a velmi rychle bušil prsty do klávesnice.

„Dobře, dobře,“ zamručel Blázen a začal balit brko.

Uběhlo několik dalších nekonečných hodin, které byly vyplněny pitím lahváčů a pozorováním vesmírné scenérie. Kokot ukládal data z vypuštěných satelitů a prováděl prvotní výpočty, které ho samotného zajímaly.

„Můj vůdce, máme před sebou v podstatě neomezený zdroj energie. Pokryl by kompletní spotřebu celé Sluneční soustavy a ještě by zbylo na několik velkopěstíren marihuany a jednu pořádnou varnu pervitinu.“

„Hodně drsný a je to bezpečný?“ uznale pokýval hlavou Blázen.

„Můj vůdce, to je otázka. Data, která máme ověřit, hovoří spíše v neprospěch bezpečí.“

„Takže sme v nebezpečí?“ zvedl Pong hlavu od palubovky.

„Těžko říci Pongu, jsme pořád jednou nohou v nějakém nebezpečí,“ pravil Kokot docela moudře.

„Pravdu díš, ale dnes se nic nepodělá, že ne?“ řekl Blázen.

„Můj vůdce, to nikdy... Doprdele, co to je?“ vykřikl Kokot a vrhl se k ovládacímu panelu, který začal varovně blikat a pípat. Tak akorát stihl přesměrovat veškerou energii do ochranného pole, když je obklopila dokonalá bílá.

„Co to kurva bylo? Já fakt nesnáším tyhle okamžiky, kdy někdo rychle zhasne nebo rozsvítí a já se ocitnu v prdeli,“ byl slyšet Kapitánův hlas. Bílá postupně mizela a odhalovala vnitřek Kapky.

„Šéfe, už vás vidím, co se stalo?“

„Můj vůdce, vůbec netuším, ale zasáhl nás extrémní výboj energie,“ promluvil Kokot, který lehce panikařil u ovládní Kapky.

„Veliteli, všichni jsme v pořádku,“ ozvala se Urgha, jenž provedla základní zdravotní testy.

„Sice sme, ale já mám problém,“ promluvil opatrně Doktor.

„Jakej problém,“ pohlédl na něj Blázen.

„Subprostorová síť je jiná.“

„Jak jiná?“ zeptal se Kokot.

„No jiná, přihlásím se, ale hvězdná mapa je prostě jiná. Všechno je nějaký divný,“ povídal Doktor a jen díky rychlým pohybům očí bylo vidět, že mu mozek pracuje maximálním výkonem.

„Můj vůdce, má pravdu. Hvězdná mapa nesedí.“

„Jak kurva nesedí? To nejsme tam, kde bysme jako měli bejt?“ vylekaně vykřikl Blázen.

„Můj vůdce...“ mluvil Kokot pomalu, „jejich pozice jsou jen o trochu posunuté. Velmi zvláštní, takový posun hvězd může způsobit jen posun...“

„Ty vole, času,“ velmi hlasitě najednou řekl Doktor.

„Jak kurva času? Jakej posun?“ přestával Blázen chápat situaci.

„Můj vůdce, energetický výboj nás hodil asi pět tisíc let do budoucnosti.“

„Cože...?“ ozval se Karlosův hlas, který doposud mlčel, protože věřil, že není v prdeli.

„Přesně řečeno o 5143 let, 87 dní, 3 hodiny, 45 minut a 5 sekund. A čeká tu pro nás zpráva, kterou můžu otevřít jenom já,“ upřesnil Doktor.

„Tak nás nenapínej,“ ozvala se netrpělivě Urgha.

„Dobře, počkejte, otevřu ji a pošlu na tiskárnu,“ odpověděl Doktor a zapracoval. Zanedlouho vyjel z bočního panelu krátký lístek. Kapitán Blázen ho odtrhl a očima přečetl.

„To je teda zpráva,“ podal papír Pongovi.

„Šéfe, se normálně posral,“ řekl Pong.

Urgha mu vytrhla zprávu z ruky a nevěřila vlastním očím. Karlos se raději ani neptal a drtil hroudu kokeše.

„Co je tam napsáno?“ pověděl nevrle a otevřel další láhev absintu.

Urgha se nadechla a pořádně zaměřila zrak na malá písmenka, aby ji nic neuteklo. Přečetla kurzivou napsaný text: „*Všechno bude dobrý. Jednooký.*“

„Se normálně posral,“ zopakoval Pong myšlenku, která mu létala hlavou zprava doleva.

„Možná jo, ale aspoň víme, že to s náma dobře dopadne. Co budeme dělat?“ začal Blázen zase přemýšlet, protože vzkaz od Jednookého mu docela ulevil.

„Můj vůdce, protože hlavní podstatnou změnou je, že magnetar tu není, tak bych s dovolením navrhl navštívit nejbližší obydlenu planetu, kde bychom mohli v klidu vymyslet další postup.“

Kapitán Blázen se zamyslel a rozhlédl po posádce.

„Celkem rozumný nápad, očividně nemáme moc na výběr,“ řekl a dál pozoroval kolegy.

„Šéfe, nemám nic proti tomu navštívit nějaký bordely v budoucnosti. Sem zvěďavej, jestli se něco změnilo,“ zasmál se Pong a v očích už zase měl tu svoji jiskru.

„Doktore, dokážeš najít něco v naší blízkosti?“ zeptal se Blázen.

„Kapitáne, zkusím to, dejte mi pár minut.“

„Kokote, souřadnice máš nahraný,“ promluvil Doktor po několika vypitých lahváčích.

„Výborně,“ řekl Kokot a zapnul motory. Kapka zamířila k jedné tečce kdesi vzadu.

„Víš co, probud' mě, až dorazíme k planetě. Bolej mě záda, tak si je půjdu srovnat,“ zvedl se Blázen ze židle a bez dalších slov odešel.

„Můj vůdce, bez problému.“

Urgha s Pongem můstek také opustili, akorát Karlosovi se nikam nechtělo.

„Kokote, konečně klid, napadá tě, co budeme dělat dál?“

„Nevím pane kolego, co vím bezpečně je, že se zachráníme. Tak nevidím důvod, proč se tady neporozhlédnout,“ odpověděl.

Karlos nebyl úplně spokojený, ale situaci nijak zvrátit nemohl, tak do sebe zvrátil větší objem alkoholu a odpadl.

„Můj vůdce, jsme na místě. Pojd'te se podívat na budoucnost,“ probudil Blázna Kokotův hlas.

„Jasný, hned jsem tam,“ odpověděl a šel se ještě vysrat.

Na můstku už vládl ruch a všichni byli očima přilepení k výhledu před sebou. Nádherná modrá planeta s výraznými zelenými kontinenty silně připomínala Zemi.

„To mě poser. Už si se nima spojil?“ zeptal se Kapitán, když to taky uviděl.

„Můj vůdce, ano. Máme povolení k přistání.“

„Výborně a co si jim nakecal?“

„Můj vůdce, že jsme obchodníci z hodně vzdálených míst a jsme tu poprvé.“

„Dost chytrý,“ pochválil Blázen nápad.

„Šéfe, sám sem mu to poradil,“ pochlubil se Pong.

Přistáli ve velmi krásném a udržovaném místě, které bylo obklopeno částečně vodou a částečně zelení. Doktor se rozhodl zůstat v Kapce, protože potřeboval delší komunikaci s Musky a zbytek vyrazil s Bláznem ven.

„Každopádně mě pěkně sere, jak tahle výprava dopadla. Kapitáne, je vám jasný, že mám koks jenom na pár let v zásobě a co pak? Kde já tady budu shánět koks? A to vůbec nemluvím o kvalitním chlastu,“ povídal našťavaně Karlos.

„Všechno bude dobrý,“ zkusil ho Blázen uklidnit, ale moc mu to nešlo.

Nákladní vrata Kapky Kokot otevřel tak, aby pro efekt velmi silně zavržala.

„Tak vidím, že těch překvapení bude víc,“ prohlásil Blázen, když viděl nazdobenou uvítací výpravu.

„Slovutný Největší řediteli Kokote, vítáme vás na Korejské lidově demokratické planetě. Co vás sem přivádí? Přijel jste zkontrolovat svoji pobočku? Jmenuji se Rodong a budu vaším průvodcem během celé návštěvy,“ přivítal je korejský chlapík.

„Promiňte, jak jste ...?“ nahodil Kokot překvapený výraz, protože bystře pochopil, že něco úplně neseďí.

„Vaši Kapku zná každý, řídíte přeci společnost Pong & Co už poslední čtyři tisíce let. Povídá se, že prý máte smysl pro humor a očividně to nejsou lži. A kdo jsou tito pánové a dáma, že vypadají jako *Zakladatelé*?“ řekl Rodong.

„Kokote...?“ zkusil něco říct Blázen, ale byl rychle přerušen.

„Vzdálení potomci, pořád drží malý podíl ve společnosti, který jim umožňuje docela bohémský život. Nechali se předělat a přejmenovat. Já jim to zakázat nemůžu,“ odpověděl Kokot.

„Pracháči, takový tady vidíme rádi. Teď pojďme do našeho nejlepšího hotelu,“ dopověděl Korejec a s vojáky čekal, než byla Kapka bezpečně uzavřena.

„Kokote, jako jak si čtyři tisíce let ředitel?“ potichu promluvil Blázen.

„Můj vůdce, zatím bych zůstal ředitelem a vy zlatou mládeží. Bude to tak bezpečnější pro nás všechny,“ špitl Kokot.

„Šéfe, má pravdu,“ dodal Pong a jednou rukou držel ukrytý meč.

Míjeli lidi s robotickými pohyby těl a prázdnými pohledy v oočích, automaticky vykonávající různorodé činnosti. Kapitán Blázen ihned poznal severokorejský styl stavby domů a zdobení ulic, poznával mnohé fotografie Kimů z počátků této úchylné dynastie. Jiné další odulé ksichty nepoznával, ale všichni měli podobný sestřih jako Kim Ir-sen. Bylo zcela zřejmé, že je tahle šílená rodina přemnožená a udatně kolonizuje vesmír.

„Když sem naši předci přišli, žili tu jen primitivní domorodci v chýších a modlili se k neexistujícím bohům,“ řekl Rodong pyšně.

„To je mi jasný, teď sou na tom líp, protože se modlej k existujícím bohům,“ dodal tiše Blázen, ale byl uslyšen.

„Z archívů víme, že váš předek měl korektní vztahy s První dynastií a pár let pro ně dobře pracoval.“

„Korektní obchodní vztahy máme v rodině, každopádně nic neříkají o osobních postojích,“ odpověděl Blázen, potáhl z brka a pozoroval lidské automaty, které zametaly ulice a udržovaly květinové zahrádky.

Rodong je dovedl k velké pyramidové budově, jenž vysoko převyšovala okolní zástavbu.

„Hotel Rjugjong, budete bydlet v nejvyšším patře,“ řekl pyšně Rodong.

„A to mě poser,“ ocenil Pong velkolepou stavbu.

„Všechno se dá zařídit, pane Pongu,“ dodal Rodong.

Ve vstupní aule čekal další uvítací výbor, který je přinutil jít položit květiny k velkému oltáři s fotkou prvního Kima a několika dalších různých Kimů. Kapitán Blázen všechny tyto zvyky znal, takže se uklonil a pomyslel cosi o tom, že takovou famílii svět fakt neviděl.

Rychlovýtah je vyvezl do posledního patra s čekajícím služebnictvem, jenž je odvedlo do přidělených pokojů.

„Tak to je solidní luxus,“ konstatoval Blázen, když ho přestaly z toho všeho zlata bolet oči.

„Šéfe, a ten výhled,“ koukal Pong z dost si pochvaloval pokoukání. Urgha s Karlosem stáli vedle a museli uznat, že severokorejci vybudovali solidní civilizaci.

„Jaký jste pro nás připravili plán?“ zeptal se Kokot Rodonga.

„Teď si odpočinete a za dvě hodiny pro vás přijdu a půjdeme na uvítací párty.“

„Kde to bude,“ optal se Pong.

„Ve firemní pobočce Pong & Co.,“ odpověděl Rodong a usmál se.

„To zní lákavě,“ zabafal Blázen z jointu.

Přesně po dvou hodinách zaklepal Rodong na dveře a vyzvedl odpočaté hosty.

„Natěšení?“

„Jako obvykle, když bude párty vydařená, tak se třeba i zdržíme,“ odpověděl Blázen a otevřel lahváče, které našťestí Kokot vzal sebou.

Před hotelem nasedli do vozu, jenž je odvezl před budovu silně připomínající podnik na Titanu.

„Náš velký vůdce provozuje celou řadu franšíz, je to jeho oblíbená obchodní činnost. I vevnitř je výzdoba v tradičním retrostylu. Budete se tam cítit jako doma,“ řekl Rodong a vstoupil do dveří.

Opravdu nelhal, Blázna a jeho posádku docela šokovala podobnost s jejich druhým domovem. Kapitán si cosi pomyslel o tom, že takovou absurdní situaci dlouho nezažil.

Překvapením ještě ale nebyl konec, protože byli odvedeni do svých soukromých prostor, kde již čekalo mnoho korejských hostů a služebnic.

„Hm, takže zase další seznamovačka,“ prohlédl si osazenstvo Blázen a šel se posadit do „své“ pohovky.

„Ty vole, Pongu, ještě klika, že je pohodlná jako ta moje. Ale vypadá to, že nám zatím nic nehrozí,“ pověděl potichu svému ochránci, než ho vypustil zkontrolovat stav místních děvčat.

„Kapitáne, mám se chovat jako doma?“ zeptal se Karlos, který zjistil, že ve skříni je hromada koksu.

„Hrozně drahá věc, pravý kokain ze Země. Mám ho tady pro drahého vůdce,“ řekl Rodong, který viděl Karlosův zájem.

„Drahý vůdce, jakej Kim tady vůbec vládne?“ zeptal se Blázen.

„Nejvyšší generál a drahý vůdce Kim Šu-lin,“ odpověděl hrdě Rodong, začal se uklánět a provolávat slávu vůdci.

„Můj vůdce, zvláštní národ,“ řekl Kokot.

„Se prostě můžou ze svého Kima posrat, ať sou kdekoliv,“ odpověděl Kapitán a upil z láhve.

Severokorejský mejdan běžel na plný koule, až byl Blázen překvapen, jak umí místní pařit. Ale pravda je, že to Kimové uměli vždycky. Znalost umění paření je příjemný způsob navazování nových obchodních vztahů. Ostatně nebyli tu jen severokorejci, ale i celá řada jiných humanoidů ze

širokého okolí. Všichni chtěli osobně vidět slavného ředitele Kokota. Blázen byl celkem rád, protože jich si nikdo kromě obsluhy nevšímal a měli tedy klid.

„Šéfe, to je ujetý. Kokot už čtyři tisíce let šéfuje firmě, kterou sme založili.“

„Pongu, očividně ale náš odkaz udržuje dost naživu.“

„Šéfe, nejspíš to solidně sype,“ souhlasil Pong.

„Nejspíš asi jo.“

„Můj vůdce, já se velmi omlouvám, že sem nebyl s vámi, ale bylo mi představeno mnoho vážených mužů. Skutečně jsme je nemohl odmítnout, aby nepojali podezření, že je něco špatně,“ přišel po několika hodinách Kokot k sedícímu Bláznovi.

„Nám to ani nevadilo, nikdo si nás nevšímal, kromě holek a obsluhy. V podstatě hrozně fajn pocit, kterej sem už dlouho nezažil. A co ty, máš aspoň nějaký novinky?“ promluvil Kapitán a začal balit brko.

„Můj vůdce, zatím jsme v bezpečí, protože podle údajů v kalendáři je Kokot z těchto časů na druhé straně Galaxie.“

„To je dobře,“ řekl vyjetý Pong.

„Je a Doktor navázal kontakt s Musky a pokouší se s aktuálním Nejvyšším představeným vyřešit naši situaci. Prý nás kdosi hledá, ale ještě si musíme chvíli počkat.“

„A jak dlouho budeme kurva čekat?“ zeptal se Karlos.

„To nikdo zatím neví,“ odpověděl Kokot a než stihl dodat cokoliv navíc, začal hrát slavnostní severokorejský pochod.

Zábava ustala a ti, kteří mohli stát, se postavili do pozoru.

„Drahý vůdce a Nejvyšší generál Kim Šu-lin přichází,“ kdosi zakřičel a do místnosti vtrhla ozbrojená vojenská jednotka, která pečlivě zabezpečila perimetr.

„Dobrý zmrdi, ti se budou dobře zabíjet,“ řekl Pong.

„Nikoho zabíjet zatím nebudeš,“ pověděl Blázen.

Do místnosti vstoupil malý obtloustlý chlápek s kulatým obličejem, který nápadně připomínal prvního Kima Ir-sena. Kouřil tlustý doutník a malýma očima sjížděl osazenstvo.

„Řediteli Kokote, rád vás poznávám. Miluju váš perník,“ zamířil okamžitě ke Kokotovi.

„To mě poser,“ zakroutil hlavou Pong a natáhl lajnu. Přerušená zábava se zase rozjela.

Bylo úplně jedno kolikátý den pařba jela, protože jediný kdo věnoval Bláznovi pozornost byl Rodong a stejně jen z toho důvodu, aby nevyrazili na neohlášenou prohlídku okolí. Striktní kontrola nad pohybem vlastních lidí i návštěvníků byla stěžejní věc náboženství a komunistických žvástů, které první Kim splácal do jakési podivné nauky, na jejímž vrcholu sedí jako bůh jedna rodina.

Každopádně v tu samou chvíli se v okolí města dávaly do pohybu jednotky, které nepatřily k armádě rodiny Kimů, což se dalo bezpečně poznat podle úplně jiných uniforem. V jednom utajeném bytě byla pohromadě skupina mužů, kteří stáli nad stolem s mapou.

„Generále Sune, povstání dělníků, rolníků a části armády musí bezpodmínečně zajmout Kim Šu-lina živého nebo mrtvého. Pokud selžeme, jsme všichni mrtví,“ řekl jeden z nich.

„Rozkazy jsou vydány, útok započne za deset minut,“ odpověděl Generál Sun a setřel pot z čela.

„Dobře, generále Sune, věříme vašemu plánu,“ řekl jiný.

„A já věřím vám. Přípravě povstání jsem věnoval poslední čtyři roky života, stálo mě mnoho energie a několik nejbližších spolupracovníků raději zemřelo, než by prozradilo byť jen kus plánu. Nyní odejděte na určená stanoviště a řiďte se rozkazy,“ ukončil generál radu a sledoval své muže. Z očí mu vyzařovalo sebevědomí a hrdost. Členové vzbouřeneckého štábu to cítili a odcházeli s jistotou, že vítězství je jejich. Ještě netušili, že všechno projde nečekanou změnou.

Jednotky byly na svých pozicích a velitelé vyčkávali času T-0. S napjatými výrazy sledovali sekundovou ručičku, která neúprosně poskakovala k vrcholu hodinového číselníku. Ukazatel prošel dvanácti hodinami a ve městě explodovalo větší množství náloží.

„Naše chvíle nastala,“ řekl velitel své jednotce a ta se rozeběhla z úbočí kopce. Nebyla jediná a všechny jednotky se slily v proud ozbrojených bojovníků, který tekł k městu.

První bunkr, který byl přepaden a stihl pouze odeslat zprávu do centrály, než skončil v plameni s posádkou i obrazy drahých vůdců. První obranná linie byla překonána a ve velitelském středisku vládl chaos.

„Zachraňte Nejvyššího generála,“ křičel nějaký severokorejce, který páčil z ruční střelné zbraně na jiného severokorejce. Ostatně celý štáb byl rozdělen na dva tábory střelící po sobě.

„Drahý vůdce, byli jsme zrazeni částí armády,“ řval další do vysílačky, než byl umlčen kulkou mezi oči.

Ve městě zuřil boj a ochranka vedla Kim Šu-lina a další pohlaváry do hotelu Rjugjong. Rodong zůstal a vysvětlil Bláznovi, že stavba je pojatá jako velkolepý kryt, který odolá i několika atomovým výbuchům současně.

„Drahý vůdce je paranoidní a bojí se o svůj život. Takových staveb má více.“

„Očividně ví, proč je staví,“ řekl Blázen, který zapálil nové brko a pozoroval Ponga, který nadšeně zabíjel útočníky.

„Šéfe, vypadá to, že tu maj vzpouru proti tomu magorovi. Co budeme dělat?“

„Ty vole, Pongu, co bys jako chtěl dělat. Sme tu hosti a nijak nám neublížili. Chtěl by sis trochu zavraždit?“

„Šéfe chtěl.“

„Tak počkáme na hotelu, kde se poradíme s Kokotem, protože má s tím šulinem očividně dobrý vztahy, tak by ti mohl pomoci.“

Karlos, Urgha a za nimi těsně Pong s Bláznem dorazili ke vchodu do hotelu, který jim právě zavřel před nosem.

„Kokote, ty čůráku, ať nás pustěj taky dovnitř,“ zamlátil nasraný Pong do skleněných dveří, které ale nedokázal rozbít. Kokot samozřejmě nepřestal svoje přátele sledovat a docela rozhořčeně cosi vysvětloval veliteli ochranky. Přitom docela nebezpečně šerموval rukama, ale výsledkem nakonec bylo otevření vstupu.

Blázen se svými lidmi vtrhl do vstupní haly a házel docela nepříjemný pohledy. Kokot mu šel svižně naproti.

„Můj vůdce, jsou to všichni šmejdi, ale snad pochopili, že by bylo hodně špatný nasrat ředitele společnosti, jejichž franšízy místní Kim provozuje.“

„Kokote, až tohle skončí, chci odsud vypadnout. Ta vypatlaná familie se vůbec nezměnila, možná je to s nima ještě horší.“

„Můj vůdce, jestli jste přemýšlel o podpoře rebelů, tak bych...“

„Ty vole, já vím, že nemůžu nechat svrhnout vládu nějakých posranejch Kimů v budoucnosti, ale Pong by chtěl hrozně zabíjet.“

„Dobře, tak bude politicky lepší, když bude na straně místních vládců,“ přemýšlel Kokot.

„S tím bych neměl mít mentálně problém, tak mu to zkus domluvit.“

„Můj vůdce, milerád. Stejně má krev v očích,“ řekl Kokot a pozoroval Ponga u dveří, kterému tekly sliny z těch jatek venku. Karlos s Urghou seděli u hotelového baru s ostatními přeživšími hosty a klopili do sebe panáky.

„Ty Pongu...“ promluvil Blázen k mlčícímu Číňanovi.

„Šéfe...?“

„Něco ti řeknu a možná budeš mít štěstí,“ začal mluvit Blázen a postupně Pongovi vysvětlil, že když pochopí jaká je jeho strana, tak mu Šu-lin umožní upustit trochu přepětí.

Kim Šu-lin byl obklopen starými generály s notýsky a tužkami v rukou, kteří očima viseli na jeho rtech.

„Kde je generál Sun?“

„Nejvyšší generále a doživotní presidente, generál Sun zradil,“ řekl jeden ze starců. Kim vytáhl zbraň a střelil ho do hlavy.

„Ještě jednou se ptám. Kde je generál Sun? Že zradil, už vím,“ pověděl Kim a nachystal do komory další náboj. Nastalo ticho, které musel někdo přerušit.

„Drahý vůdce, nikdo neví, kde právě teď je,“ promluvil opatrně další starý generál. Kim mlčel, udělal piruetu a starce zastřelil.

„Takhle to půjde tak dlouho, dokud někdo nepřijde s nějakou rozumnou odpovědí,“ řekl Kim a zastřelil dalšího. Ve vzduchu byl cítit spálený střelný prach a napětí by se dalo krájet. Komusi upadl nervozitou notýsek a hned poté zazněl další výstřel.

„Velký vůdce, můžeme vyslat pátrací komando,“ zkusil přijít s nápadem další generál.

„Nikomu nemůžeme věřit,“ odpověděl krátce Kim a stiskl spoušť, „někdo další? Vaše řady pomalu řídnu.“

Mezi generály vládla čirá panika, která dokáže občas snést aspoň pukavý vejce.

„Drahý vůdce, měl bych takový nápad,“ začal potichu povídat nějaký generál.

„Jaký, povídej,“ přiskočil natěšený Kim a natáhl kohoutek.

„Nejvyšší generále, ředitel Kokot toho času náhodou na návštěvě, má ve svém doprovodu nohsleda, který se dobrovolně nabídl k zabíjení.“

„Proč by to dělal?“ nechápal Kim.

„Drahý generále, po předcích zdědil lásku k boji a prý bude lepší, když zůstane naším hostem. Tak proč našemu hostovi nesplnit malé přání?“

„Velmi dobrý nápad. A když ho posere, zabijeme je všechny. Ty máš teda štěstí, že tě nezabiju,“ ocenil Kim nápad. Šťastný starý generál padl na kolena a začal děkovat svému drahému vůdci.

„Přineseš našemu drahému vůdci hlavu generála Suna. Rozumíš?“ vysvětloval starý generál důvody povolení k akci Pongovi, který ho stejně nevnímal, protože brousil meče.

„Pongu rozumíš tomu?“ ujišťoval se Blázen, že je srozuměn s pravidly.

„Šéfe, naprosto všemu. Zabít co nejvíc vzbouřenců a přinést hlavu zmrda, kterej jim velí. Nic složitýho, bude zábava. Dáte mi čelovku s kamerou?“

„Mohli bysme, ať má Kim nějakou zábavu. Kdy chceš vyrazit?“

„Šéfe, co nejdřív,“ odpověděl Pong.

Blázen šel k hotelovému baru, kde už byla puštěná televize s přenosem a Urgha s Karlosem v plné zábavě.

„Kde je Kokot?“ zeptal se Karlos.

„S tím debilem Kimem,“ odpověděl Blázen a vyžádal si jednoho místního lahváče.

„Hrozný pivo,“ dodal, jakmile jej otevřel.

Pong už byl v plný akci a měl za sebou několik desítek mrtvých. Byl jako čistá smrt z nebe, když vylézal ze stínů a stínal hlavy.

„Co má vůbec v plánu?“ promluvila Urgha.

„Najít někoho, kdo mu řekne, kde najde generála Suna,“ odpověděl Blázen a šel vyndat lahváče ze zavazadla.

Pong byl v krvelačném živlu. Probíjel se řadovými vzbouřenci a pátral po někom, kdo by měl vyšší šarži a tím pádem i víc informací. Brzo mu došlo, že vzbouřenci jsou z řad dělníků, rolníků a části armády, protože byli oblečeni v primitivních uniformách a někteří měli pro rozpoznání jenom pásky kolem paže. Nebral ohled na třídní původ a zabíjel nekompromisně všechny.

Nechával za sebou hromady mrtvých a po nějaké době konečně narazil na skupinu vzbouřenců, z nichž jeden vypadal, že vydává rozkazy. Věděl, že má jenom jeden pokus, jinak by musel pokračovat v dalším hledání.

Potichu se proplížil po chodníku tak blízko, jak jen mohl a uvolnil mysl. Provedl několik mentálních cvičení a poté vhodil mezi muže malou kuličku, která vypustila dráždivý dým. Vběhl do kouře a podle kašlání identifikoval jednotlivé pozice ozbrojenců. Postupně kašlání ustávalo až zůstalo poslední. Pong vyvedl na čerstvý vzduch velitele, který stále držel v ruce komunikační zařízení.

„Tak, teď mi frajere povíš, kde najdu generála Suna. Jinak tě budu zabíjet fakt zasraně pomalu.“ Zajatec se podíval Pongovi do očí a velmi rychle mu došlo, že má minimální šanci přežít.

„To ti nemůžu říct, protože to nevím,“ odpověděl zajatec, který věděl, že nesmí zradit povstání.

Pong samozřejmě něco podobného očekával, tak použil kapesník nožik a prořízl zajatci žílu u kotníku.

„Je mi to jasný, pomalu vykrvácíš a nic s tím neuděláš,“ řekl a vrazil do krku poraženého akupunkturní jehlu, čímž ho znehybnil.

„Ledažebý...“ podíval se takovým zvláštním pohledem.

„Co ledažebý...?“ zeptal se zajatec.

„Mi povíš, kde najdu někoho, kdo mi to poví,“ dořekl Pong, který věděl, že přehození zodpovědnosti mnoho mučených přinutí částečně mluvit. Nepletl se.

„Dobře, dám ti adresu,“ řekl trpící chlap a nadiktoval Pongovi adresu, kde sídlí jeho nadřízení.

„Výborně,“ poděkoval a splnil slib. Nožem rychle zabil vyslýchaného a zaměřil svoji pozornost k mapě.

Detašované velitelství nebylo naštěstí daleko, takže po několika desítkách zabitých došel k domu, který byl docela drsně chráněn vzbouřenými profesionálními vojáky. Pong usoudil, že bude potřeba použít nějaké zákeřnější Kung-fu zbraně. Šáhl hluboko do kapsy a vytáhl krabičku s cvičenými jedovatými komáry. Tajnou zvířecí řečí, kterou se naučil v klášteře, jim vysvětlil pozice cílů.

Hejno opustilo svůj přenosný úkryt a zaměřilo k určenému domu. Komáři projevíli jistou inteligenci ve chvíli, kdy se rozdělili a část letěla k hlídkám a druhá vlétla do domu.

Pong věděl, že teď má pár minut sám pro sebe, než začnou první jedem infikovaní odpadávat. Dal si lajnu, šel se vychcat a když viděl první padlé, vstoupil do domu. Nikdo nekladl odpor, takže patro po patru prohledával v klidu a nikým nerušen. Našel velitelskou místnost a vyhlédl si jednoho ležáka, který podle frček vypadal, že má nejvyšší šarži. Aplikoval mu protijed a čekal, dokud se neprobere.

„Co se stalo?“ zeptal se zmateně.

„Všichni jste mrtví a ty budeš za chvíli taky. Chci vědět, kde najdu generála Suna.“

„Proč bych ti to měl říkat? Nezradím naše povstání.“

„Já si nedělám prdel. Jestli chceš, můžeš mi dát adresu, kde mi to řeknou. Každopádně zase jenom přehodíš zodpovědnost na někoho jiného a dřív nebo později se prostě najde někdo, kdo promluví. Tak proč bys to neměl bejt zrovna ty?“ použil Pong šaolinskou psychologii.

„Když ti to prozradím, bude strašně moc mrtvých.“

„Mrtvejch bude hromada tak jako tak, vy už ste mrtvoly, ale ještě o tom nevíte. No a já sem náhodou takovej posel, kterej vám to má říct. Tak kde najdu generála Suna?“ pokračoval v šaolinském filosofování Pong. Zajatec nahodil zoufalý výraz a potom vyklopil všechny informace.

Pong byl spokojený, znal pozici povstaleckého generálního štábu a to byl dobrý pokrok. Teď ho zase čekala běžná rutinní probíječka nekonečnými řadami ozbrojenců. Následujících několik hodin předváděl pro diváky z řad vůdcovy rodiny parádní divadlo, takže nakonec Kim Šu-lin vzal Kokotův doprovod na milost.

„Něco takového jsem ještě v životě neviděl. Netušil jsem, že geny velkého Ponga mezi jeho potomky přetrvávají v takové síle. Vždyť se povídá, že si nekompromisně vysmažili hlavy,“ pověděl Kim obklopený haldou nahých mladých severokorejek.

„Povídá se ledasco,“ řekl Kokot moudře.

Pong se prosekával ulicemi a mezi vzbouřenci začaly běžet fámy, které postupem času nabývaly obudných rozměrů, o četách robotických ninjů, kteří nemilosrdně zabíjí vše živé. Pong dělal mezipauzy, během kterých močil, šňupal perník a povídal divákům různá čínská moudra typu „*kdo mnoho začíná, máloco dokončí*“ či „*lepší s mrtvým plkat, než s hlupákem pařit*“.

Jednotky rebelů zkoušely použít i zbraně hromadnějšího ničení v podobě atomových granátů či chemických raket země-země. Nadělali tím však v ulicích pořádně bordel a pozabíjeli hodně vlastních vojáků. Pong byl na tyto eventuality připraven a využíval všech mentálních šaolinských triků pro bezpečný průchod smrtelnými zónami. Použil mnohá tajemství, která mu jednou vyjevil jeden z nejstarších mistrů, když se vyndali perníkem v bordelu dole ve vesnici.

Občas vzpomínal na chvíle dospívání v ryze mužské komunitě, kde přes proklamovaný celibát docházelo k vzájemným vztahům obvykle mezi starším mistrem a mladým novicem. Pong během studia Freudova díla dospěl k názoru, že za jeho nezřízený životní styl může právě pobyt v klášteře. Zcela jasně si však uvědomoval výhody, které získal a ty považoval za důležitější než vlastní domrdaný osobní život.

Čas od času obrátil pozornost k zabíjení, protože rutina ho dostávala k filosofickým tématům a tvrdě vycvičené instinkty mu připomínaly, že pozornost je vždy na prvním místě.

Hlavy, ruce, nohy, vnitřnosti, to vše létalo vzduchem a bylo borceno horkou krví tryskající z přerušených tepen. Rudý masakr zůstával za Pongem a když dorazil k pozici generálního štábu generála Suna, bystře pochopil, že je již očekáván.

„Generále Sune, nějaký šílenec nám kurví povstání. Co budeme dělat?“ křičel špinavý a krví zlitý plukovník.

„Zabte ho, ne?“

„Generále, to už zkusíme několik hodin a pořád je naživu. A víte co je nejhorší?“

„Co je nejhorší?“

„Že vypadá jako Pong Zakladatel.“

„Cože?“

„Generále, slyšel jste dobře! Co budeme dělat?“

„Kde se tady vzal?“

„Generále, nedávno přistál na planetě ředitel Kokot se svojí suitou. Co budeme dělat?“

„Už moc dělat nemůžeme. Vydejte rozkaz k poslednímu odporu. Vše jest ztraceno,“ posadil se paralyzovaný generál na židli a hlavu vložil do dlaní.

„Generále...?“ zeptal se opatrně plukovník.

„Vypadněte, rozkaz byl vydán. Co máte dělat, víte,“ odsekl a přemýšlel nad zákeřností vyšší moci, která totálně zničila dílo posledních několika let. Nevěděl, jestli se má smát nebo brečet, ale zcela zřetelně chápal, že konec je blízko. Řev přicházející zvenčí nešlo nepřeslechnout.

Pong z konce ulice pozoroval dům obležený stovkami po zuby ozbrojených povstalců.

„Šéfe, co s nima? Mám je taky zabít nebo Kim dává milosti?“

„Pongu, co se tak blbě ptáš? Si vážně myslíš, že Kim někdy udělal někomu milost? Si se zbláznil, ne?“

„Šéfe, já jen pro jistotu, abyste neřek, že sem nelida, je jich fakt dost.“

„Pongu, ty vole, uvolni se a užij si to,“ řekl Blázen a otevřel oroseného lahváče.

„Kapitáne Blázne,“ začal zcela neobvykle Kokot, „Vůdce Kim by s vámi chtěl hovořit.“

„Ty vole, co chce a proč...?“

„Kapitáne, tady je jenom jeden vůdce a příliš bych se v tom nešťoural. Jak se vám vůbec vede?“ sjel pohledem Blázna, Urghu a Karlose.

„Díky za optání, celkem dobře,“ odpověděla Urgha a nevypadala úplně, že se baví.

„Nevím jak dlouho se tu zdržíme a kam pak poletíme. Neznáme svoji budoucnost, tak musíme být co nejméně nápadní.“

„Tak ho sem přived',“ odsek Blázen a začal balit megabrko.

„Vy ste skutečně potomci Zakladatelů?“ promluvil Kim Šu-lin a generálové s notýsky netrpělivě čekali na odpovědi.

„Jo,“ odpověděl Blázen a zapálil megabrko.

„I ten Číňan?“

„Jo,“ potáhl Kapitán z megabrka.

„To je fakt tak dobrej od přírody?“

„Ne, má nějaký modifikace. Vždyť je to na nás vidět, ne?“ otráveně vyfoukl Blázen kotel dýmu.

„To je. Ten Číňan je fakt dobrej. Myslíte, že by mi chtěl sloužit? Bohatě bych ho odměnil.“

„Milej Kime, nemyslím, že je k zaplacení. On je něco víc. Něco, co přesahuje naše chápání. On je někdo, kdo se rodí jednou za tisíc let,“ odpověděl suše Blázen a nabídl Kimovi brko.

„Už sem myslel, že mi nedáte,“ natáhl po něm Kim lačně ruku.

„To bych si nedovolil, můžeš ho vyhulit soudruhu,“ řekl Kapitán a začal balit nového jointa.

„Dobrý brko, můžu se k vám posadit?“ pověděl Kim, ani nečekal na odpověď a usadil tlustou prdel ke stolu, z něhož sebral Karlosova rozpitého lahváče a nasál lajnu, kterou měla připravenou Urgha. Kapitán jenom zakroutil hlavou a naznačil, že mají věnovat pozornost spíš Pongovi.

Ulice byla zaplněná hromadami mrtvol, které místy dosahovaly docela úctyhodné výšky. Generál Sun sledoval celou apokalypsu z okna a věděl, že z domu nevyjde živ. Chtěl ale vidět šílence, který zhatil jeho plány.

Pong zvedl hlavu, protože tušil, že je pozorován. Pozvedl nad hlavu ruku s mečem a zamával. Chvilí se rozhlížel, poté vstoupil do budovy a začal likvidovat obranu ve vstupní aule. Využil všech svých triků od létání, přes jídelní hůlky až po tajnou šaolinskou magii, kterou zpomaloval čas.

Pomalou postupoval po schodišti vzhůru, čistil patro po patru a zanechával za sebou tradiční krvavou stopu.

„Kime Šuline, to je můj člověk,“ naklonil se Blázen k místnímu diktátorovi.

„Toho bych chtěl mít,“ odpověděl bledý Kim Šu-lin, protože byl velmi nespůj z několika pozvracených a omdlelých starců. Situace byla dost absurdní, protože nikdo jim nešel na pomoc a nechali je ležet s odpadlými notýsky a tužkami na zemi.

„To je takhle necháte?“ zeptala se Urgha. Kim po ní hodil takovým vražedným pohledem.

„Děvenko, nějak se musím těch starejch dementů zbavit, voják má padnout v boji a ne běhat za svým vůdcem s notýskem a tužkou v ruce,“ odpověděl a podíval se na stojící generály.

„Tohle si nepište nebo vás nechám popravit, rozumíte?“

Starci padli na kolena, začali mlátit hlavami do podlahy a křičet podlézavá slovíčka.

„Nejvyšší generále, drahý vůdce, my za vás rádi zemřeme. Ušetřete nás, prosím, nejsvětější nesmrtelný vůdce.“

„Ještě uvidím,“ odpověděl s opovržením Kim a natáhl další lajnu. Někteří generálové zkusili povstat.

„Dovolil vám někdo vstát? Nechám vás popravit. Strážte, strážte...!“ zakřičel a přiběhly tři řady vojáků.

„Odved'te je a veřejně popravte za velezradu,“ rozkázal Kim a třetina vojáků zajistila zrádce.

„Proč jich je tolik?“ zeptal se Blázen.

„Protože se navzájem hlídají,“ odpověděl Kim a sebral odložené brko.

„To je hodně hustý,“ konstatoval Karlos a natáhl lajnu.

Mezitím Pong postupoval jednotlivými patry vzbouřenecké základny. Neustával ve své zabijácké činnosti a sil mu neubývalo. Zato mezi vzbouřenci zavládla totální panika a začali se stahovat do posledního patra k poslednímu odporu.

„Debilové, vždyť si takhle odpočinu,“ pomyslel si nabuzený bojovník a zastavil před železnými dveřmi zabezpečující vstup ke zbytkům odboje.

„Šéfe, nebudu se s nima srát, dám kratší pauzu a pak je domrdám. Pošlete mi pár lahváčů, mám docela žízeň,“ řekl stručně do mikrofonu.

„Rozumím Pongu,“ odpověděl Blázen a pohlédl na Kima, „mohl by mu někdo donést pivo?“

„Mohl by,“ řekl Kim a ukázal na dva klečící generály, „vy dva, seberte své notýsky s tužkami, popadněte basu pív a odněte je tomu borci.“

„Nejvyšší drahý vůdce, děkujeme, děkujeme, děkujeme. Jsme vašimi služebníky,“ plazili se ke Kimovi po kolenou a líbali mu ruce.

„Kapitáne, ten chlap je fakt ujetej,“ špitla Urgha.

„Celá jejich familie to má v genech, neřeš je. My sme v pohodě, navíc potom co viděl Ponga...,“ odpověděl Blázen s úsměvem.

„Výborně, pivo dorazilo,“ řekl Pong a ukázal do kamery dva strachy bledé generály, kterým se klepaly ruce.

„Teď můžete vytáhnout tužky s notýsky a zaznamenat všechny následující události pro budoucí pokolení. Musí být zapsáno, jak se vyrovnáváme s vlastizrádci revoluce,“ pověděl Kim do mikrofonu.

Jeden stařec začal zvracet, ale i tak automaticky padl k zemi a začal s kolegou velebit drahého vůdce. Pong zakroutil nechápavě hlavou a řekl jim, aby poodstoupili. Čas naplnil číši.

„Šéfe, teď začne finále,“ zahlásil a zmáčkl červené tlačítko na krabičce, kterou držel v ruce.

Zazněla mohutná exploze, která vyrazila dveře a kromě starého generála zabila i několik strážů na druhé straně.

Chvilí počkal, než se usadil prach a vyvětral kouř, potom vtrhl do zničeného schodiště a začal zase profesionálně nekompromisně zabíjet.

Zbýlý starý generál pomalu stoupal za ním a snažil se udržet obsah žaludku na svém místě. Pečlivě zapisoval počty mrtvých a jejich zranění. Pravda, velmi brzo skončil jenom u popisku ve smyslu „*překročil jsem dvě hromady rozsekaného masa*“ či „*v loužích krve se velmi špatně chodí*“.

Krví nabuzený Pong se úspěšně probíjoval k poslední místnosti, která ještě byla chráněná. Generál s tužkou a notýskem byl stále naživu a netrpělivě čekal na poslední chvíle boje. Zazněl vysokofrekvenční Kung-fu výkřik, Pong pravou nohou naskočil na jemný vánek a odrazy od stěn doskákával až k zbývajícím vzbouřencům. Seskočil z výšky pár metrů od nich a chvíli je pozoroval.

„Jste fakt dobrý, byla s váma zábava, ale rozhodli ste se pro povstání ve špatnej čas. Bojovali jste ale čestně, takže vaše smrt bude rychlá,“ vyjádřil jim čest a zaujal bojový postoj.

„Co se dá dělat,“ řekl jeden ze vzbouřenců a vyrazil vpřed. Započala poslední bitka, která nesla hodně znaků choreografie bojových sportů. Zvířený prach, krví zalité pohledy, létající údy a tryskající krev. Nic z toho nechybělo.

Pong utál hlavu poslednímu muži a očistil meč hedvábným šátkem.

„Viděl si to?“ pohlédl na generála, který rychle skicoval mrtvé vzbouřence.

Nyní mohl otevřít dveře. Vzal za kliku a zkusil zámek. Bylo odemčeno, tak dveře tiše otevřel. Vstoupil do prostě vybavené místnosti s výhledem na část města, kde u okna stál postarší muž v jednoduché uniformě.

„Vy jste generál Sun?“

„Ano, přišel jsi mě zabít, že?“

„Bohužel, taková je situace. Mimochodem, jmenuji se Pong.“

„Viděl jsem tvoji práci. Takový bojovník jako ty se rodí jednou za tisíc let. Chtěl bych tě mít vedle sebe,“ řekl generál Sun a vypadal, že nemá strach.

„To by chtěli všichni, ale já mám svého Šéfa. Chcete ještě něco generále Sune říct pro budoucnost? Mám za sebou Kimova zapisovatele.“

„Hm,“ zamyslel se generál, „nakonec sama historie zhodnotí smysl smrti tolika skvělých lidí. Nikdo ale nemůže říci, že jsme nezkusili svrhnout toho neskutečného šílence z rodu Kimů. Smrt Kimům!“ zakřičel.

„Zasranej vlastizrádce,“ řekl znechuceně Kim, který pečlivě pozoroval přenos z čelovky.

„Šéfe, tak já to teda ukončím,“ řekl Pong a podíval se na Suna.

„Otoč se a poklekni. Budu fakt rychlej.“

„Mistře Pongu, chci se ti dívat do očí.“

„Generále Sune, bude mi ctí, poklekněte prosím,“ uznale pokynul Pong hlavou a generál splnil jeho příkaz.

Pong vytáhl pravou rukou meč, napřáhl ruku a nepřestával s pohledem do generálových očí. Viděl v nich umírat skutečného hrdinu, který by tuto nešťastnou planetu vyvedl z temnoty. Pak zasvištěla ocel a jedním švihem oddělila Sunovu hlavu od trupu.

Staří generálové stojící za Kimem začali tleskat a radostí tančit.

Pong počkal než zapisovatel skončí svoji práci a až poté celkem s pietou zvedl hlavu mrtvého rebela a uložil do ošatky. Otevřel lahváče a naráz ho vypil.

„Šéfe, tak já se vracím a ať na mě čekaj nejlepší holky, jaký dokáže ten mamrd sehnat.“

„Jo Pongu, vrať se. Myslím, že Šulin nebude mít problém,“ odpověděl Blázen.

„Moment, o tom nebyla řeč,“ zkusil odporovat Kim.

„Možná nebyla, ale on to takhle má po každým boji. Viděls co umí, tak ho nezkoušej nasrat, protože výsledek týhle rebelie by se ještě mohl obrátit,“ nahodil Blázen přísný výraz.

„Kime, má pravdu, Ponga je těžké zabít, ale lehké je ho nasrat,“ vstoupil do rozhovoru Kokot, aby uklidnil napětí.

„Dobře, souhlasím, dostane mý nejlepší holky,“ řekl vztekem zrudlý Kim a zle se podíval po svých generálech. Třásli se jako osiky a nikdo nic nezapisoval.

„Máte štěstí,“ nasraně odsekl.

V ulicích už byla armáda, která zajišťovala pořádek a dohlížela na čtyř uklízečů, kteří dávali do pucu chodníky a silnice. Museli odvést spousty mrtvol a spláchnout hektolitry krve, než dostali hlavní město do původního stavu.

Hotel otevřel své dveře a Pong pyšně vstoupil. Přišel ke stolu, u kterého seděl Kapitán s Kimem a hodil na stůl ošatku. Mečem shodil víko, Kim Šu-lin těžce povstal a nahlédl dovnitř. Rukou vyndal hlavu, chvíli ji prohlížel a pak ukázal generálům.

„Takhle dopadne každý, kdo zradí naši revoluci. Smrt Spojeným státům americkým!!!“ zakřičel pisklavým hlasem.

„Smrt USA! Smrt USA! Smrt USA!“ začali křičet stařeckými hlasy generálové a postupně se k nim přidal celý hotel. Vlastně netrvalo dlouho a řvalo jak pominutý celý město.

„Co jsou USA, kde se dají zabít?“ nechápal Pong.

„Pongu, to je už stovky let neexistující stát, se kterým je rodina Kimů stále ve válečném stavu,“ vysvětlil mu Kokot.

„Cože...?“ nechápal Pong.

„Nepřemýšlej nad tím, problém místních,“ zarazil ho Blázen.

„Šéfe, jasně. A kde sou moje holky?“ zeptal se Pong a koukal Kimovi přísně do očí.

„Za chvíli tu budou,“ odpověděl Kim a odkopl Sunovu hlavu jako fotbalový míč mezi stolky. Pongovi proběhla hlavou krátká myšlenka, že tenhle šmejda by zasloužil opravdu krutou smrt, ale ta bude muset počkat.

Šikmooká děvčata dorazila přesně jak drahý vůdce slíbil. Nejdříve mu však padly k nohám, provolávaly slávu a nakonec zazpívaly nějaké lidové válečné písně, které generálům vháněly slzy do očí. Někteří museli přendat tužku do druhé ruky, aby mohli vytáhnout bavlněné kapesníky.

„Šéfe, tady je všechno hrozně ujetý, už abysme byli pryč,“ řekl Pong a čekal, dokud vítání neskončí.

Děvčata asi po hodině ukončila umělecké představení s dřevěnými zbraněmi a seřadila se.

„Mé oddané služebnice, postaráte se tady o našeho nového přítele Ponga, aby na nás vzpomínal jenom v tom nejlepším,“ promluvil Kim. Holky zavýskaly, ještě několikrát zulíbaly předraženého vůdce a teprve potom padly k nohám Pongovým.

„A to se mi líbí,“ zasmál se.

„Se nedivím, perverzák,“ zamručela Urgha a věděla, že tohle nezmění.

Vůdcovy služebnice odvedly Ponga do velkého soukromého hotelového apartmá, jenž sice překypovalo luxusem, ale zdi byly zaplněné portréty rodinného klanu Kimových.

„Nedá se to sundat?“ zeptal se.

„Vůdce by nás zabil,“ odpověděla jedna z nich.

„Tak to se nedá nic dělat. Tak se do toho asi pustíme. Dá si některá z vás perník?“ posadil se ke stolu a začal vyndavat nádobíčko. Odpovědi na sebe nenechaly dlouho čekat a zanedlouho byla Pongova soukromá párty mocně rozjetá.

Dole v hotelovém baru seděli u stolu Blázen, Karlos, Kokot a Urga. Mlčeli a pozorovali ruch v ulicích.

„Kapitáne, co budeme dělat? Nechci zde dlouho zůstat,“ promluvila Urgha.

„Má pravdu, tady je to šílený,“ řekl Karlos.

„Můj vůdce, necháme vyřadit Ponga a pak odletíme.“

„Hm, jenže Pong může řídit pěkných pár dnů,“ zamručel Blázen a balil brko.

„Ty bysme přežili, ale kam poletíme?“ zeptala se Urgha.

„Doktor nám najde nějakou pěknou modrou planetu, která nebude úplně v centru pozornosti a kde bysme měli klid. Musím pořád myslet na ten vzkaz od Musků,“ povídal Blázen během motání jointa.

„To nezní jako blbej nápad, klid nám prospěje,“ řekl Karlos.

„Taky si myslím,“ souhlasila Urgha.

„Můj vůdce, každopádně je dobrý vědět, že i v takové vzdálené budoucnosti máme pořád skvělé jméno,“ zapřemýšlel Kokot.

„Sice máme, ale je nám to platný jak mrtvýmu kabát,“ zamručel Karlos.

„Hlavně že máme lahváče,“ zapálil Blázen brko a otevřel novou láhev.

„Můj vůdce, asi tak na půl roku,“ špitl Kokot.

„To je zasraně blbá zpráva,“ odpověděl Blázen a v duchu doufal, že k této situaci nedojde.

„Velký generál vás zve na masovou popravu. Pochytali jsme ještě pár vzbouřenců a mohla by být zábava,“ přišel ke stolku starý generál a hluboce se klaněl.

„Uff, cože?“ lekl se Blázen.

„Velký generál by vás rád viděl vedle sebe. Bude velkolepé představení pro veřejnost,“ zopakoval požadavek generál.

„A je naše účast nutná?“ pokračoval Kapitán.

„Bylo by to vhodné.“

„I přesto, že viděl, co dokáže můj Pong?“

„To já nevím.“

„Tak se ho běž zeptat, ne?“

„Generál mě zabije,“ začal se generál potit.

„To už není můj problém, když tě pošle s odpovědí, jsi zachráněn. A teď už vocad' zmiz, rušíš nás,“ zakončil Blázen rozhovor.

Generál se podíval po Kokotovi, ale ten měl nahozený neutrální výraz, ze kterého nešlo vůbec nic vyčíst.

„Na mě nekoukej, já jsem s Kimem zadobře, děláme spolu výnosný byznys,“ řekl bez emocí. Starý voják v uniformě s celou řadou metálů se otočil a rychle odešel.

„Se posral, já se na nějakou popravu dívat nechci, ten chlap je fakt ubožák,“ řekl Blázen a spláchl pachut' v krku lahváčem.

Asi za patnáct minut přišel ten samý generál.

„Drahý vůdce vzkazuje, že to samozřejmě nutné není, ale byl by poctěn,“ pověděl nervózně.

„To rád slyším, vyříd' mu, že se rozmyslím,“ odpověděl Blázen a věnoval pozornost zapálenému jointu.

Generál odklusal a nastalo ticho.

„Kapitáne Blázne, návštěvu popravu bych vám doporučil, protože Kokot ze současné doby během návštěv veřejné popravu navštěvuje,“ promluvil hlas, který už kdysi slyšeli a automaticky otočili hlavy směrem, odkud přišel.

„Ale to si děláš prdel,“ vykřikl Karlos.

„Tak tebe bych tu nečekal,“ vypadlo Bláznovi brko z rukou.

„Taky mi dalo práci vás najít. Nebejt Musků, nikdy bych to nedokázal,“ řekl hlas.

„Ty vole, Bobe, fakt rád tě vidím, fakt zasraně rád. Teď už chápu, co myslel Jednookej tím vzkazem,“ s rozklepanýma nohama se Blázen postavil a objal záchránce.

„Dej mi rychle brko,“ hmátl Bob po jointu, „a Pong je kde?“

„Má práci s místníma holkama,“ odsekla Urgha.

„To sem si myslel, máš nějakou perník?“

„Mám,“ odpověděla a zasmála se.

„Jak si nás vůbec našel?“ zeptal se doposud mlčící Kokot.

„Delší příběh, kterej vám můžu povědět cestou na popravu,“ odpověděl.

„A fakt musíme jít?“ zeptala se Urgha.

„Musíme, vážně jo.“

Ulice města byly skoro prázdné až na ozbrojené strážné, kteří dohlíželi, aby všichni občané šli dobrovolně na představení pořádané Kimem.

„Kapitáne Blázne, až se vrátíme domů, poděkujte Jednookému, že zorganizoval pátrání ihned, jakmile ste zmizeli z jejich radarů. Najít vás bylo fakt těžký,“ rozpovídal se Bob.

„A co se přesně stalo?“ zeptal se Blázen.

„Nečekaný výron energie z magnetaru, kterej ste zkoumali, vás hodil docela daleko do budoucnosti. Blbý bylo, že nikdo nevěděl jak vzdáleně daleko, takže sem provedl několik více či méně náhodných skoků, než sem s Jednookým usoudil, že tak cesta k vaší záchraně nepovede.“

„Takže představenej napsal ten vzkaz, kterej sme četli?“ zeptala se Urgha.

„Ne tak docela, byl to můj nápad a pak už sem jen šel hlouběji a hlouběji do budoucnosti, dokud sem nenarazil na časovou linii, kde už byla zpráva otevřená a přečtená.“

„Dost fikaný,“ zasmál se Karlos.

„Celkem jo, ale ještě bylo těžký zjistit, kde byla otevřená. Já nemám přístup k síti jako Doktor a nikdy by mi ho Muskové ani nedali, takže nastoupila obyčejná detektivní práce. Až do včerejšího dne jsem pročítal svodky ze všech galaktických mediálních agentur a hledal anomálie, který bych mohl přisoudit právě vám.“

„Velmi chytré,“ pochválil Boba Kokot.

„Nic jinýho mi nezbylo a byla to hrozná otrava, ale nakonec mi vypadla drobná noticka o událostech na Korejské lidově demokratické planetě, kde došlo k povstání.“

„A už sme doma,“ uchechl se Karlos a nasál lajnu.

„Celkem jo, nejdřív zprávička vypadala obyčejně, ale pak mě vyhledávací software upozornil, že k potlačení vzpoury přispěl ředitel Kokot a potomci Zakladatelů. To už sem dávno věděl, že společnost stále funguje a řídí ji tady Kokot,“ pokračoval Bob.

„Sme klikaři,“ skočil mu do řeči Blázen.

„Docela jo. Pak sem zjistil, že Kokot z tohoto času je zrovna na úplně druhé straně Galaxie a tím bylo jasné, že oni jsou vlastně vy. No a tak sem teda tady,“ dokončil Bob stručně vyprávění.

„Ty vole, ještě že si nás našel. Fakt sme nevěděli, co budeme dělat,“ řekl Blázen a zapálil další brko.

Došli k zadnímu vchodu amfiteátru, kde již byli očekáváni strážnými, kteří je odvedli přímo ke Kimovi.

„Jsem rád, že jste přišli a tohle je kdo?“ přivítal je Šu-Lin.

„To je Bob, náš kámoš,“ řekl stručně Blázen a koukal výhledem ven. Popravy byly v plném proudu a dav nepřestával rvát.

„Aha, přišli jste právě včas. Za chvíli přijde na řadu nejoblíbenější část. Poprava divou zvěří,“ řekl pyšně Kim a vedl je k místu sezení s parádním výhledem ven.

Představení střelby do týla brzo skončilo a komando odsouzenců k smrti začalo uklízet arénu. Odvezli mrtvá těla a připravili prostor pro další číslo. Kdosi otevřel velké dřevěné dveře a vehnal dovnitř několik desítek nahých obětí. Kim stál přímo u výhledu do arény, vzal do ruky mikrofon a promluvil k divákům.

„Takhle skončí každý zrádce revoluce, vypusťte zvířata! Smrt vlastizrádcům! Smrt USA!“ zakřičel a dav začal šilet. Provolával slávu drahému vůdci a smrt USA.

Když řev ustal, obsluha otevřela kovové mříže a vpustila do arény větší množství velmi rozrušených zvířat, která připomínala slony, tygry, lvy a medvědy.

„Jsou geneticky modifikovaní pro posílení zuřivosti,“ řekl Kim a s úsměvem v obličejí pozoroval jatka, která pod nimi právě probíhala. Krví nabuzená zvěř trhala odsouzené nebožáky na kusy a naprosto nebrala ohled na věk, pohlaví či postavení.

„Šéfe, kurevsky primitivní zábava. Nazdar Bobe, já bych jim ukázal, jak by to vypadalo, kdybych tam byl já,“ ozval se Pongův hlas.

„Pongu, už tě přestaly holky bavit? Do tohohle bych se asi nemontoval. Je to jenom interní záležitost místních vládců,“ přivítal ho Blázen.

„Má pravdu, čím míň na sebe upozorníme, tím menší zanecháme stopu,“ souhlasil Bob.

„Vy ste puntičkáři a jo, už mě to s těma vojandama přestalo bavit, tak sem šel za váma,“ řekl Pong a začal rýsovat lajny.

Krvavá zábava běžela ještě několik následujících hodin, během kterých byli svědky zabíjení velkými auty, elektrickým proudem či kyselinou. Kapitán Blázen se vůbec nebavil a Urgha s Karlosem raději zmizeli od oken a prolévali absinth hrdlem.

„Kokote, co kdybysme se rozloučili a vypadli odsud? Nebude Kim nasranej?“ promluvil unaveně Blázen.

„Můj vůdce, zkusím s ním promluvit,“ odpověděl Kokot a zvedl se z pohovky.

Přišel zpět o několik minut a oznámil radostnou zprávu.

„Můj vůdce, Kimova slova byla, že můžeme odletět klidně do prdele.“

„Výborně, mizíme,“ zajásal Blázen, dopil pivo a zapálil brko na cestu.

„Nejlepší bude, když odletíme k pozici magnetaru a tam provedu přesun zpět do času pár minut po vašem zmizení. Kromě Musků nikdo o této události nebude vědět,“ řekl Bob, když seděli spokojeně v Kapce a Kokot chystal odlet.

„Je mi to úplně ukradený, hlavně ať už jsme odsud pryč,“ odpověděl Blázen.

„Kokote, kam máš letět víš a já zatím půjdu připojit časové zařízení k reaktoru lodi, protože bude potřeba hodně energie k transportu časem,“ řekl Bob.

„Bobe, jsem skutečně ráda, že si nám pomohl,“ poděkovala Urgha než odešel.

Nikdo se o ničem nedozvěděl, jenom Kokot v budoucnosti zcela vědomě naplánoval svůj pobyt v zapadlé části Mléčné dráhy tak, aby neohrozil události probíhající na Korejské lidově demokratické planetě. Byl rád, že už mohl konečně tenhle problém vypustit z hlavy.